
KRÓNIKA

DÍJÁTADÁS A FORUMBAN – Május 20-án a Forum Kiadóházban átadták Brasnyó Istvánnak *Macula* című regényéért az 1988. évi Híd Irodalmi Díjat, Petar Čurčićnak a Forum Képzőművészeti Díjat, valamint a Forum Könyvkiadó regény pályázatának első díját Brasnyó Istvánnak *Árvaház*, második díjat pedig Beder Istvánnak *Város a Baranka partján* című regénykéziratáért.

Az egybegyűlteket Bányai János, a Forum vezérigazgatója üdvözölte, majd Dudás Károly zsűrielnök megindokolta a Híd díj bírálóbizottságának döntését:

Brasnyó István szerencsés prózaírónak mondhatja magát. Nem azért, mert ismét Híd díjat kapott, s megnyerte a Forum Könyvkiadó regény pályázatát is, hiszen ez legkevésbé szerencse dolga, sokkal inkább a tehetség és a türelemé, hanem mert tehetségét nem forgácsolja szét cikkekre, riportokra, kommentárookra, és a jó ég tudja, mire még, mint ahogy ezt a jugoszláviai magyar prózaírók legtöbbje nap mint nap megteszi. Ő rendíthetetlen türelemmel ül az íróasztalánál – „gályapadjánál”, ahogy egyik kritikus találóan fogalmaz –, s ír. Teszi azt, ami az író dolga. Egymás után helyezi olvasói asztalára tekintélyt parancsoló regényeit. Sokat tud a világról, sokat tapasztalt, van mit megírnia. „Amióta a világon vagyok – nyilatkozta nemrég egy interjúban – igyekszem mindent magamba szívni, az úton-útfélen hallott történeteket, innen-onnan összeszedett meséket, olvasmányélményeket magamévá tenni. Nagyjából ezek alapján írok minden könyvet. *Amit nem láttam, nem éltem át, azt le sem tudom írni.*” Csak hát ezeket a történeteket, az innen-onnan összeszedett meséket *Macula* című regé-

nyében a saját torzító – vagy nem is annyira torzító? – tükörrendszerén keresztül juttatja el hozzánk. Amely tükörrendszer gondosan kiszűri a mesét, a történetet, a cselekményt, s csupán a leírásokat és elmélkedéseket továbbítja. Éppen ezért klasszikus értelemben nem is regény Brasnyó István műve, inkább valami hatalmasan hömpölygő prózafolyam, elbeszélés-áradat, önéletrajzi ide-oda utazgatás térben és időben, de hát a modern regény réges-rég szétfeszített mindenféle hagyományos formát, így nyugodt lélekkel nevezhetjük regénynek a *Maculát*.

Prózában bujdosó íróember Brasnyó István: regénye úgy mutatja meg alakját, hogy egyszer csak el is rejti a szemünk elől. Alakja, vagyis hát alakmái sorozatos metamorfózison mennek keresztül, élnek egyszer már megélt vagy többször is megélt életüket, tehetetlen bábokként, illetve papírfiguraként csetlenek-botlanak ezen az istenverte fura vidéken, a Tisza és a Duna közében, erre valahol Bácskában, a századelőtől egészen a nyolcvanas évek végéig – hisz ahogy a szerző mondja: „a *Maculában* is benne van a tavalyelőtti évnek a hangulata, amikor még nem tudtuk, mi jön utána”, csetlenek-botlanak, „véglegesen belegabalyodva ebbe a kétágú időbe, amely velünk leginkább hátrafelé szalad.”

Akár mennyire nehéz olvasmány, szövevényes prózafolyam is Brasnyó István regénye, a figyelmes olvasó előtt nem sokáig maradhat rejtve, hogy rólunk szól, vajdasági értelmiségiekről, vagy ahogy a szerző fogalmaz: „az itteni talán félértelmiséginek mondható bácskaiak”-ról, a „megmalacozott értelmiségi”-ekről és más fura lényekről, akik papírfigura mivoltunkban, bábsorsunkban „nem egymástól füg-

getlenül mozdulunk, mivel még bőre hagyott gatyánk szarát is egybeszabták”. A maculák, illetve hát a *foltemberek* mi is lehetünk – sőt egészen biztos mi vagyunk – ebben az elmosódott körvonalú, teljesen bizonytalan formájú és állapotú *foltvilágban*. „Lehetséges, hogy ezt te nem is érted, kispofám – hívjuk ismét segítségül a szerzőt –, mivel ezt elég nehéz is megérteni.”

Hogy milyen is ez a *foltvilág*, amelyben Brasnyó István anti hősei bolyongnak, a papírfigurák, akiknek még bőre hagyott gatyájuk szarát is egybeszabták, s hogy milyen regény is a Macula valójában, a mi olvasatunkban ez a részlet érzelmetli legpontosabban:

„...szemüveget álmódott, afféle régimódit, drótkereteset, amin még itt-ott megcsillanz az aranyozás, csakhogy az egyik szára valamivel rövidebb volt, mintha valaki elrágtat volna, vagy a drót megolvadt a foga között, ki tudja, s hogy a szemére illesztette, álmban, persze, látott rajta valamit, egészen tisztán, reménységet vagy ehhez hasonlót, most már csak az a kérdés, hogy milyennek is látszik a reménység egy olyan szemüvegen keresztül, amely, bárhogyan is vesszük, nem létezik.”

Am „az ember kevély teremtmény – fűzi ehhez hozzá a *naplóíró* –, és ezerszer inkább hisz a csöppet sem bizonyos föltámadásban, mint a biztosan bekövetkező pusztulásban”.

„Írni szeretett volna?” – teszi fel a költői kérdést a regényben egy helyütt az egyik *foltember*. „Kinek? Innen írni? Nincs itten porta, nincs itt semmi.” Szinte visszhangja ez annak, amit a 80. születésnapját ünneplő Herceg János a minap mondott a vele készített interjúban éppen e sorok írójának: „Ki olvas téged vagy engem, ki olvas itten, ki? Van itt egy igényes olvasótábor? Kialakulhatott?” Meg visszhangja annak, amit Szenteleky Kornél mondott sok évtizeddel ezelőtt...

Hatalmas életanyag halmozódik föl Brasnyó István Hid díjas regényében, a szerző világismerete és írásművészete igazán imponáló. Így van ez még akkor is, ha a regénybeli *naplóíró* arra panaszkodik, hogy időnként el szokott bizonytalanodni, mindvégig érzi jegyzeteinek érvénytelenségét és hamis voltát, s nem találja rajtuk keresztül az utat önmagához. Nem érthetünk tehát egyet Brasnyó Istvánnak azzal a bírálójával, aki szerint a Macula „egy-egy részlete, nyelvezete rendkívül magas művészi szinten mozog, de végeredményben sikertelen alkotás. Emlékeztet a lyukas mogyoróra, amely nagyot szól, amikor feltörik. Tulajdonképpen a mogyoró nem üres, hanem kiáramló tartalma egyszerűen élvezhetetlen”. Övatosabban, nagyobb

türellemmel kell talán e mogyoró – kemény dió – feltöréséhez hozzákezdni, s akkor a tartalma is minden bizonyán élvezhető lesz.

Brasnyó Istvánnak nagy türelmű, makulátlan olvasókat kívánunk Híd díjas regényéhez, a nagy türelmű, értő olvasóknak pedig újabb Brasnyó-regényt.

Brasnyó István versben köszönte meg a díjat. Szövegét július-augusztusi számunkban teszszük közzé.

Bela Duranci, a Forum Képzőművészeti Díj zsűrijének elnöke indoklásában Petar Čurčić festői munkásságának egészét felölelte, a művész munkásságának ars poeticáját vázolta fel, továbbá az ünnepség alkalmából a Forum klubjában megrendezett alkalmi tárlaton kiállított festményekre is felhívta a figyelmet.

Végül Fekete J. József, a Forum Könyvkiadó regény pályázata zsűrijének elnöke foglalta össze az 1988. évi pályázat eredményeit:

Tisztelt vendégek, kedves barátaim, bizonyára mindenki előtt ismeretes az 1988-as regény pályázat eredménye, hiszen a sajtó időben közzétette a zsűri döntését. Ennek ellenére szeretném felolvasni ennek a határozatnak egy részletét: „A bírálóbizottság egyhangú határozata alapján az 1988. évi regény pályázat első díját Brasnyó Istvánnak ítéli oda *Árvaház* című kéziratáért. Brasnyó István regényében a modern ember és a modern regényhős dezintegrálódását jeleníti meg sziporkázóan gazdag stílusával, hatalmas nyelvi készségével, az ismeretanyagot a megeléssel ötvöző valóságfedezettel. Az *Árvaház* a jugoszláviai magyar próza artistikus irányzatának tartalmában és nyelvében egyaránt a vajdasági valóságban gyökerező reprezentánsa.

A bizottság második díjjal jutalmazta Beder István: *Város a Baranka partján* című pályamunkáját. A regény a szerző által magas minőségi szinten ápoltdokumentáris-zsurnalisztikai-szépírói stílusban ad számot Európá utolsó másfél százados múltjáról, az egyéni és a közösségi sors összefonódásáról, egyéni vállalkozásokról, nemzeti tragédiákról. Alkotó tehetségét dicséri, hogy a világ sorsát egyetlen szereplőn szűri át, ami által sikerül vidékünk és a vajdasági népek történelmét plasztikusan fölnegyíteni.”

Brasnyó István a misztérium alcímet vagy műfaji meghatározást adta regényének. Maga a szó legalább két jelentéssel bír: az egyik a titok, a rejtély, a csak a beavatottaktól ismert vallási

titok, a másik az irodalmi műfajmegjelölés, amely a szcenikusságot, a szimultaneitást és az epikus előadási módot feltételezi. Ezek az attribútumok valóban, mind megtalálhatók, sőt meghatározók Brasnyó regényében. Hogy a díjátadás ne legyen ünneprontó, terjengő műelemzéssé, hiszen arra lesz majd másik mód és alkalom, hadd mondjak el még csak néhány távirati stílusú gondolatot az *Arvaházi*ról.

Meggyűlik majd vele az olvasó baja, különösen akkor, ha előzmények nélkül veszi a kezébe. Az előzmény ezúttal Brasnyó István Híd díjjal jutalmazott regénye, a *Macula*. Az ott felvetett létképletet, az egymásba mosódó személységek alakváltását ismerhetjük fel ebben a szövegben, valamint szereplőket, helyszíneket, hangulatokat azonosíthatunk benne. A nagyregényből kinagyított pillanat az *Arvaház*, akár a *Familiából* kinőtt vagy azon túlnőtt *Hósáv* volt nyolc évvel ezelőtt. Summa summárum artizstikumával, barokosan áradó nyelvvel kápráztató regény Brasnyó *Arvaháza*, ami mögött a fény árnyékában ott sejtjük Vajdaságot.

Teljesen más típusú Beder István regénye, a *Város a Baranka partján*. Ő a közvetlen tényközlésre, a szoros szálú szerkesztésre, a mindenféle kalandozástól való mentességre, a szereplők minél plasztikusabb megformálására helyezi a hangsúlyt, ami által a már tőle megszokott tömörségű és magas irodalmi szintű regény hoz létre. Beber István talán az egyetlen írónk, aki szépírói munkájában gond nélkül alkalmazza az újságírói nyelvet, tehát nem kelt zavart vele. Persze ennek a műnek se mesélem el itt a tartalmát, azt azonban elárulom, hogy olvasása közben tréfásan így neveztem el magamban: Európa sorsa egy gasztronómiai kalauzban. A főhős, Réti Borbála ugyanis nagy idők tanúja, aki szerencsétlen szakácsnői sorsában mindig oda szegődik, ahol már fenyeget a baj, amiből van jócskán. Háború, kitelepülés, betelepülés, acsarkodás, hatalmi fordulatok, egyéni tragédiák. Mindaz, ami a vajdasági embert súlytotta, ami a vajdasági embert edzette. Az egyéni sors ábrázolása a társadalmi létet mutatja be a tabló alaposágával Beder regényében, talán még inkább célratörő egyszerűséggel, kimunkáltsággal és igényességgel, mint korábbi regényeiben.

Az előadó udvariassága a rövidség. Ehhez tartván magam be is fejezem ezt a röpke, alkalmi méltatást azzal, hogy gratulálok az alkotóknak! Emellett azonban még csak azt szeretném elmondani, hogy most, négyévi zsűritagságom végén teljesen bizonyos vagyok abban, hogy a Forum Könyvkiadó állandó regény pályázata

megállja a helyét, a jutalmazott regények pedig még annál is inkább. Ezt bizonyítja majd Brasnyó István és Beder István jutalmazott munkáinak megjelentetése is. Köszönöm szépen.

A FORUM KÖNYVKIADÓ AZ ÜNNEPI KÖNYVHÉTEN – A Forum Könyvkiadó az idén is legújabb könyvtermésével, mintegy 115 címszóval szerepelt a magyarországi Ünnepi Könyvhéten. A budapesti Vörösmarty téri könyvsátorban és a vidéki árusítóhelyeken közel nyolcezer Forum-könyv várta olvasóit, legnagyobb példányszámban Herceg János *Módosulások* és Kontra Ferenc *Drávaszögi keresztetek* című regénye, valamint Danyi Magdolna *Rigólesen* és Csorba Béla *Rögeszmelet* című verseskötete. A fentiek mellett a budapesti könyvsátorban nagy érdeklődés nyilvánult meg még Danilo Kiš *Holtak enciklopédiája* című műve, David Albahari *Apám evangéliuma* című, nemrégiben megjelent novelláskötete, Brasnyó István *Macula* című regénye, Thomka Beáta *Esszéterek, regényterek* című tanulmánykötete, valamint Sinkó Ervin összegyűjtött kisregényei és Szenteleky Kornél összegyűjtött írásai iránt. Az ifjúsági könyvek közül Burány Béla *Nádsípot fújtam!* c. kötetét és az *Aranyhajú testvérek* c. mesekötetét volt a legkelendőbb. A Forum Vörösmarty téri könyvsátránál Herceg János, David Albahari és Kontra Ferenc dedikálta köteteit.

A könyvhét hivatalos megnyitóját megelőzően, május 31-én a Magyar PEN Clubban bemutatták David Albahari *Apám evangéliuma* című novelláskötetét, melynek anyagát Vujicsics Marietta válogatta és fordította. A Forum és az Európa Könyvkiadó együttműködésének keretében megjelent gyűteményt Hubay Miklós, a PEN Club elnöke, Konrád György író, valamint Bányai János kritikus méltatta. David Albahari írói ars poeticájáról, alkotásainak körülményeiről és irodalmi kötődéseiről beszélgetett az egybegyűltekkal.

Az Ünnepi Könyvhét rendezvényeinek keretében június 5-én a Magyar Rádió beszélgetést szervezett a magyar nemzetiségű könyvkiadók tevékenységéről, június 7-én pedig a Kossuth Klubban a nyolcvanéves Herceg Jánost köszöntötték.

34. STERIJA JÁTÉKOK – A fesztiváli zsűri, Boro Drašković, Ivo Ban, Marin Carić, Tvrtko Kulenović és Vladimir Milcsin döntése szerint a 34. Sterija Játékok legjobb előadása a szép Vi-

da (trieszti Állandó Szlovén Színház, rendező: Meta Hočevar). A legjobb drámáért járó díjat Siniša Kovačević kapta Új kor című művéért. A legjobb rendezés díját Egon Savinnak (a Három kalapács színre állításáért) ítélték oda. A díjazott színészek: Pero Kvrđić, Danilo Lazović, Mihajlo Pleskonjić, Lazar Ristovski és Snežana Sztatmeszka. A díszletért járó díjat Marina Čurilijo (Három kalapács), a jelmezért Danica Tudero (Lidérc), a zenéért pedig Aldo Kumar (A szép Vida) kapta. Rendezői különdíjban részesült Meta Hočevar (A szép Vida). Versec város vigjátékért járó díját Nebojša Romčević, az Erővonalak című dráma szerzőjének ítélték oda. A színházi könyvekért járó Sterija-díjat Milenko Misailovićnak ítélték oda. A színpadi tér dramaturgiája című munkájáért. A kritikusoknak járó Sterija-díjat Vladimir Kopiclnak, az újjvidéki Dnevnik kritikusanak adták. A kritikusok kerekasztalának díját az újjvidéki Szerb Nemzeti Színház Három kalapács című előadása érdemelte ki. – A fesztiváli kísérőrendezvények közül a 9. nemzetközi triennálé megrendezésére került sor. A díjazottak között szerepel Zoran Lešić és Tone Stojko Jugoszláviából, valamint a magyar Bánkúti András és Katkó Tamás. – A fesztivál során rendezték meg a Tortenelem és dráma tematikájú tanácskozást, és számos új színházi könyvnek tartották meg a bemutatóját. – Érdekes, hogy az idén első ízben az Újjvidéki Televízió napi többszörös műsort sugárzott a fesztiválról, többek között egyenesen közvetítette a kritikusok napi kerekasztal-értekezletét is. (G)

EMIR KUSTURICA CANNES-I DÍJAI – Emir Kusturica *Ház az égben* című filmje, amelyet a 42. cannes-i nemzetközi filmfesztiválon *Cigányok ideje* címmel mutattak be, nagy sikert aratott a nézők és a kritikusok körében egyaránt. A legjelesebb alkotókból álló különszűri neki ítélte oda a Roberto Rossellini-díjat, amelyet a rendezés terén elért leghaladóbb törekvésért osztanak ki. Ezenkívül a cannes-i filmfesztiválon a legjobb rendezésért járó díjat is Emir Kusturica érdemelte ki. A rendező eddig három mozifilmet készített, s mindhárom rangos nemzetközi elismerésben részesült. Első filmjét, az Emlékszel-e Dolly Belle címűt a velencei filmfesztiválon a debütánsok Aranyoroszlánjával, az Apa szolgálati úton címűt pedig Cannes-ban Aranypálmával tüntették ki.

Emir Kusturicát a napokban az egyik legmagasabb állami kitüntetésre, AVNOJ díjra jelölték.

BORISLAV PEKIĆ GORAN-DÍJA – A zágrábi Vjesnik kiadóhoz 1988. évi Goran Irodalmi Díjat, amelyet az előző év legjobb kötetének ítélték oda, Borislav Pekić kapta a zágrábi Znanje kiadásában megjelent *Atlantida* (Atlantisz) című regényéért. Az Alija Isaković (Szarajevó), Dušan Kostić (elnök, Titograd), Sveta Lukić (Belgrád), Stevo Maoduš, Josip Pavičić és Velimir Visković (Zágráb), valamint Végel László (Újjvidék) összetételű bírálóbizottság a szűkebb körben megvizsgálta még Bora Cosić *Doktor Krleža*, Enes Duraković *Riječ i svijet* (A szó és a világ), Irfan Horozović *Kalfa* (Mesterlegény), Vesna Parun *Krv svjedoka* (A tanú vére), Milorad Pavić *Predeo slikan čajem* (Teával festett tájkép), Pavle Pavličić *Rakova deca* (A rák gyermekei), Hrvoje Pejaković *Prostor pisanja* (Az írás tere), Franjo Petrinović *Tkivo, opsene* (Kötésdövet, ámtások), Goran Tribuson *Povijest pornografije* (A pornográfia története) és Anka Žagar *Zemunice u snu* (Rejtekhelyek az álomban) című regényét.

AZ IRODALMI PÓDIUM RENDEZVÉNYEI – Az Újjvidéki Színház Irodalmi Pódium elnevezésű rendezvénysorozatának keretében közönség elé lépett Faludy György Torontóban élő magyar költő. A május 23-ai irodalmi esten a hetvenkilenc esztendőes költővel életútjáról, munkatábori emlékeiről, politikai-erkölcsi felfogásáról, irodalmi vonzalmairól Hornyik Miklós beszélgetett, s néhány verset hallhatott a közönség a költő tolmácsolásában is. Május 24-én az Újjvidéki Színház előcsarnokában megnyílt Kass János festőművész kiállítása. A tárlaton a nemrégiben megjelent *Test és lélek* című Faludy-kötet illusztrációit láthatták az érdeklődők. Kiállítás megnyitójában Náray Éva többek között a következőket mondta:

Amikor első ízben vettem kezembe Faludy György műfordításkötetét, nem sejtettem, hogy a benne szereplő illusztrációkat valaha élőben is látni fogom, azt még kevésbé, hogy nekem jut a megosztó feladat, hogy megnyissam Kass János újjvidéki kiállítását. Később, amikor már e tárlat megnyitójával foglalkoztam, amikor már láttam az itt szereplő lapokat, majd miután tegnap Kass Jánossal is beszélgettem, mindinkább nyilvánvalóvá vált előttem a művész ön maga erőit sürítő feladatának nagysága. De az is, hogy ezt a feladatot bravúrosan oldotta meg...

Lapjain a maga eszközeivel, a maga módján képpé formálta e költői vállalkozás összeté-

veszthetetlen eredetiségét, a korok, korszakok, stílusok tengerét s a mindezt egybefogó költőt. Precízek, történelmiekek, sőt korhűek ezek az illusztrációk. Azazhogy mégsem. Nemcsak azért, mert századunkra jellemző technikával veszi üldözőbe hús évszázad irodalmát és művészetét, hanem mert számára a Faludy-portréra applikált részletek voltaképp mellékesek... Kass János nem a szó szokványos értelemben illusztrálta ezt a kötetet, azt mondanám, inkább csak csodálkozott, hogy e fél évszázados szerelmi vállalkozásban a világ, a lét hányféle formája nyüzög, s ezek benne képpé formálódtak. S ez a csodálkozás reánk is átragad. Mert ezek a grafikák mindenekelőtt a költőt hozzák közel hozzánk. A költőt, akinek társasága öröm és biztonság.

Hiábavaló lenne megvonni a határt e lapok két összetevője, a Faludy-portré és a ráillesztett „idézetek” között. Egyik annyira áthatja a másikat, hogy nézhetjük úgy is, mint lírai vallomástételt Faludy költészetéről, s akkor ez a szemlélet olyannyira érződik e lapok minden részletén, hogy eszünkben sincs az elkészítés mikéntjén csodálkoznunk. Ez az egyensúly, az élmény és eszköz egymást tökéletesen átható egysége teszi kivételessé Kass János illusztrációit. Ezek az alkotások figyelnek minket, s mi irigyeljük őt, hogy megtalálta azt a varázslatot, amely Faludy költészetét a lelkünk csöndjébe ágyazza...

Ezt követően színművészeink előadásában Faludy verseiből kapott ízelítőt a közönség.

Újvidéki tartózkodása idején Faludy Györgyöt a Forum Könyvkiadó is vendégül látta.

Az Irodalmi Pódium június 3-ai estjén a Szlovéniai Magyar Írócsoport és a lendvai Magyar Nemzetiségi Oktatási-Művelődési Öngazgatási Érdekközösség kiadásában megjelenő *Muratáj* című irodalmi folyóirat első számát mutatták be. Tolnai Ottó, Dudás Károly és Jung Károly bevezetője után az Újvidéki Színház színészei verseket, novellákat adtak elő a folyóiratszám anyagából, majd a vendégekkel, a *Muratáj* munkatársaival, Bati Zsuzsával, Bence Lajossal, Varga Józseffel és Szunyogh Sándorral beszélgettek az egybegyűlteket. A műsort Hornyik Miklós vezette.

MILOVAN ĐILAS KÖNYVÉNEK BE-MUTATÓJA A VAJIDASÁGI ÍRÓEGYESÜLET TRIBÜNJÉN – Május folyamán a Szerb Maticában a Vajdasági Íróegyesület vitaestjeinek keretében bemutatott Milovan Đilas *Nje-*

goš, pesnik, vladar, vladika (Njegos, a költő, az uralkodó, és a püspök) című könyvét, amelyet a ZODNA szerzői-kiadói egyesület jelentetett meg 1988-ban. Az estet Milivoj Nenin vezette. Tolnai Ottó, a Vajdasági Íróegyesület elnöke üdvözölte az egykori politikust, aki ma aktív irodalmi tevékenységet folytat, majd Vasilije Kalezić, a nemrégiben megjelent *Đilas, miljenik i otpadnik komunizma* (Đilas, a kommunizmus kegyeltje és szakadárja) című kötet szerzője mutatta be Đilas Njegos-kötetét. Az esten egybegyűlteket a beszélgetés során üdvözölték Milovan Đilas rehabilitálását és visszatérését a közéletbe.

A LÉTÜNK FOLYÓIRAT TANULMÁNYPÁLYÁZATÁNAK DÍJAI – A *Létünk* társadalomtudományi folyóirat tavalyi, a paraszti életmód, mentalitás, hiedelemvilág, azok átalakulása és a parasztszaládok gazdasági helyzete témára meghirdetett tanulmányversenyének bírálóbizottsága – dr. Penavin Olga, dr. Jung Károly és dr. Hódi Sándor – a négy beérkezett pályaművet értékelve Kalapis Zoltánnak ítélte oda az első díjat a kiveszőfélben levő tóbai szokásokról és hiedelmekről szóló dolgozatáért. A második díjat Kovács Teréz érdemelte ki Paraszti gazdálkodás és életmódátalakulás Szentmihályon című munkájáért. A harmadik díjat Bence Érika kapta A családok szerepe és szerkezete az 1980-as években című tanulmányáért.

A díjazott tanulmányok a *Létünk* szeptemberi számában jelennek meg.

MAURITS FERENC KIÁLLÍTÁSA – Maurits Ferenc, képzőművészeink középmezékéhez tartozó kivételes tehetségű alkotója májusban az újvidéki Művelődési Központ kislétező galériájában megrendezett tárlatán a Forum-könyvek borítójáról is jól ismert fiktív portréinak sorozatát állította ki. E kiállítás is bizonyította, hogy jelképes műveinél a képszerű megfogalmazás a döntő, hogy a jól szervezett kompozíciós egység elsősorban a vizuális hatásokra épül, és hogy képei csak kellő érzelmi, indulati feszültség esetén lépnek elő. A téma látványos, képszerű feldolgozása Maurits alkotói karakteréhez tartozik, szuverén alkotói világának záloga pedig saját stílusán kívül mondandójának emberközpontúsága, amelyben mind az egyén, mind a közösség problémáját egyenlő intenzitással ábrázolja, és sajátjaként átélve formálja képpé. A kiállítás tanúbizonyossága annak is, hogy Maurits vonalai mindig szabadon futnak a papíron, úgy, hogy leginkább egy zaklattott lelkiállapot kifejezése váljék valóra általa.

E számunkat az újvidéki kamarakiállítás rajzaival illusztráltuk.